

2. Summer of Love.wav

Som man kan høre her, er der optræk til at det lige om lidt Nok bliver rigtig vildt. Der er store stjerner på vej. Og vildt. Ja, det blev det, vi er nemlig i dagene op til Woodstock festivalen 1969. Peter Henningsen. Det er vel rigtigt at sige, at dette er et af de store symboler i dag For hippiekulturen.

Ja der er ingen tvivl om, at selve Woodstock festivalen symboliserer i dag hippiekulturen, hvilket på en måde er lidt interessant. For Woodstock ligger jo på østkysten i staten New York. Hippiekulturen er jo i virkeligheden et californisk fænomen. Men det er faktisk Woodstock, der i dag symboliserer den her hippiekultur og er forløberen for de mange fester musikfestivaler, der er kommet siden. Made in America i dette program om de store musikfestivaler og hippiekulturen. Det bliver fedt.

"President Kennedy died at 1 pm"

"Our war on terror begins with Al Qaeda"

Usa er verdens mest magtfulde land. På tværs af Atlanten kan det der sker i USA, forandre Danmark. I "Made in America: når USA forandrer Danmark", tager vi ti afgørende øjeblikke i USA's historie og går tæt på, hvordan begivenhederne forandrede Danmark og verden omkring os.

De to faste medvirkende i programmet er Anders Agner, der er chefredaktør på kongressen.com, og Peter Henningsen, der er historiker og museumschef fra Frilandsmuseet. Din vært er Lasse Charlie Pedersen.

Peter Henningsen uddyb lige det her, fordi det er jo fuldstændig rigtigt, som du siger. Woodstock festivalen ligger i 1969, og det er vi i virkeligheden snakker om tit det er summer of love, det er 1967, giv os lige den historiske kontekst.

Summer of love er jo det fænomen, der opstår i 1967, da en lang række såkaldte blomsterbørn, som vi kender dem i dag, sætter kursen mod Californien mod San Francisco. I kvarteret omkring Hydes and Ashbury, det bliver epicentret for hippiekulturen, for blomsterbørn fænomenet. Vi kender det jo i blandt andet Scott McKinseys ikoniske sang "If you are going to San Francisco be sure to wear some

flowers in your hair". En single, der har solgt omkring 8 millioner eksemplarer. Det starter i 1967. Det er epicenter for hippiekulturen. Og alle som ligesom er i oprør mod det etablerede samfund. De tager til San Fransisco. Det er en form for rebel culture. Også den anden version af den amerikanske rebel culture. Her gør man op med the establishment, man melder sig ud af samfundet. Man gør alt det, som amerikanerne ellers ikke gør. Det er fri sex. Det er Hash. Det er psykedelisk. Det er det frie liv, man gør op med det etablerede samfund. Vi kender det i øvrigt senere i punkbevægelsen i 70'erne men det her det er så lidt på en anden måde. For det er positivt. Hvor punkbevægelsen har givet op og er blevet til trash, så er blomsterbevægelsen totalt positive. De vil genopfinde verden med fri sex og fri kærlighed. Og det er selvfølgelig enormt inspireret af Antikrigsbevægelsen, altså i Vietnam. Især. man gør virkelig op. Så tager man til San Francisco, der starter i virkeligheden med et par musikfestivaler henover sommeren, som senere igen fører til Woodstock i 1969 i staten New York. Og hvis vi trækker trådene endnu videre, så fører det faktisk herhjemme til oprettelsen af Thylejren i år og den første Roskilde Festival i 1971.

Så nu, du har faktisk lige opsummeret alt det, vi skal snakke om de næste små 30 minutter. Anders Agner jeg ved ikke hvor meget modkultur, du er en pæn familie, familiefar eller familiemand, men alligevel. Du har været i Woodstock. Hvor meget fylder denne her begivenhed i amerikansk kultur i dag?

Det fylder stadigvæk meget, og det er også noget, som stadig også sætter smil på læberne hos mange også fra den ældre generation som var der eller kan huske tiden, jeg var der tilbage da jeg som ung studerende tilbage i 2009 mens jeg læste på universitetet i New York. Det er meget skægt. Woodstock Festivalen blev ikke afholdt i byen Woodstock. Det var en fantastisk lille detalje, men Woodstock festivalen skulle have været afholdt i byen Woodstock, og da man så var langt at man var begyndt at sprede budskabet om, at man skulle holde Woodstock Festival, så fandt det lokale bystyre ud af, at det gik ikke, det gad man ikke rigtig skulle lægge navn til hele det hippiekoncert foretagende, som skulle til at finde sted. Så i al hast måtte arrangørerne så pludselig finde en ny løsning. Så rykkede man det ned til en by, der ligger ikke så langt fra Woodstock, en lille by der hedder Bethelwoods og en lokal farmer Jaska hed han til efternavn som så sagde, nå men I kan da godt få lov at låne mine marker og så blev det så der. Men der havde man allerede navngivet festivalen, der er ret skægt fordi. Jaska familien har stadig det her område, har stadig den her farm, og der står så

selvfølgelig et skilt, hvor der står, at det dels at det var her, det fandt sted, men der står samtidig også. Er du flink at holde fødderne på den side af vejen? Der er offentlig ejendom og ikke privat ejendom. Fordi det er blevet et valfartsted.

Er du da rigtig klog? Hvor er der mange mennesker, der hvert eneste år tager til det her steder, fordi det virkelig er blevet et særligt helligt sted nærmest for folk, der har den her Peace and love indstilling til tilværelsen. Men det er også der er lavet et rigtig fint museum, hvor man kan man kan se, hvordan det hele fandt sted dengang. Både det store officielle Woodstock festival museum også ved den lille bymuseum nede i Bethelwoods. Jeg kan huske jeg var nede og se det, at der var en ældre amerikansk fyr, som var en af dem, der var med til at drive det her sted. Han havde så samlet en masse ting, fordi han selv havde været på festivalen, og det var originale billetter og programmer og billeder, han havde taget, også havde fundet i arkivet og så videre. Så stod jeg og snakkede med ham omkring, hvordan og hvorledes han sagde. Men det var jo tre dage, som intet andet han nogensinde havde prøvet. Der var mange, der snakkede om det her med, at Woodstock var en inspiration, for en måde at se tilværelsen. Det var en måde at anskue verden på, en måde, som man ikke havde set før, men samtidig også som Peter var inde på før den pointe med, at det bliver startskuddet til det, som vi kender med festival kulturen også herhjemme siden hen.

Og det skal snakke mere om lige om lidt. Nu skal vi lige en tur tilbage til årene fra 1967 til 1969 og høre, hvad der egentlig skete dengang.

Den danske hippie bevægelse udsprang af den amerikanske. Det var ungdommens oprør mod det, de så som det konservative borgerskab. Ny musik fra bands som Grateful dead, Jimmy Hendrix og mange andre kom. Og festivaller blev pludselig en ny stor del af kulturlivet. Men det var ikke kun musikken og festivalerne, der skød frem. Det var også en kæmpe seksuel revolution. Der kom protestbevægelser mod eksempelvis Vietnamkrigen, det er fordi det i øjeblikket er denne overklasse, der bestemmer alt på universitetet. Universiteter blev besat i opgør mod det, man så som forstokkede uddannelsesinstitutioner.

Peter Henningsen jeg ville egentlig gerne lige gribe ned i en ting her fordi hvad starter det her egentlig med?

Startede det som en kultur modkultur eller startede som en musikalsk revolution? Hvad kommer først og hvad er vigtigst?

Puha, det er lidt historien om hønen og ægget fordi man kan jo sige, at det starter som en modkultur, hvor musikken senere kommer ind og bliver det dominerende. Men den musikalske modrevolution har jo allerede været i gang op gennem 60'erne, starter jo sådan set i New York Greenwich Village tilbage omkring 1960 med genintroduktion af amerikansk folkmusik. Vi kender jo især Bob Dylan, men han var jo ikke den eneste, som er med til at genopfinde the americana tradition ved at i stedet for at spille gamle amerikanske folksange, ala Woody Guthrie og så videre faktisk nyfortolker og skriver nye folkesange. Og så kommer hele denne her trend med det folkelige, og det skal være ikke elektrisk, der er også noget ideologisk i det. Det skal være anti industrielt. Det skal være håndspillet, det skal være gammeldags. Musikrevolutionen er på en måde løbende ved siden af. Hippiekulturen er jo i høj grad elektrisk. For Dylan går jo electric i 1965 og skaber stor furor, og det er der mange myter omkring. Men det er meget tæt forbundet, musikken og hippiekulturen, og det smelter sammen ganske enkelt. Ved Woodstock festivalen smelter det fuldstændig sammen, og det bliver en særlig slags hippie musik. Det er jo også den, der i øvrigt præger første Roskilde Festival.

Altså inden vi skulle stå her. Jeg sad og så en dokumentar om Woodstock festivalen, noget af det der faktisk kom bag på mig. Det var, hvor mange familier og børn, der var. Når vi snakker om modkultur, så var det vel også et familie oprør, et oprør mod nogle, nogle mønstre, nogle måder at være menneske på.

Det er klart, det er i virkeligheden opgøret med det industrialiserede menneske. Altså mennesket som robot mennesket ved samlebåndet, som er opstået i USA. Det er jo ligesom at tage magten tilbage. Man gør op med penge tyranniet. Man gør op med forestillingen om vækst. Vækst fører til udbytning, til ulykkelige menneskeliv. Det er folk, der står af ræset og det sker. Det er et ungdomsfænomen, der sker op gennem 60'erne gradvis og så ligesom eksploderer fuldstændig i slutningen af 60'erne. Ved at man for eksempel tager til San Francisco, eller man tager til Woodstock festivalen. Det er mennesker, der melder sig ud. Vi ser det tydeligt hjemme i Thylejren, som jo er et alternativt samfund, hvor man melder sig ud fuldstændig ud af samfundet. Vi ser det også i oprettelsen af Christiania i 1970'erne. Det er også folk, der melder sig ud. Så ja, det er et oprør mod vækstsamfundet.

Anders Agner, du har det her musikalske forandring. Du har det familiemæssige oprør, du har modkultur. Hvordan og hvornår bliver det så politisk?

Det begyndte det faktisk for alvor at blive i forbindelse med den valgkamp, der er i 1968, fordi der er på det tidspunkt en stadig stigende grad af tilslutning til den her peace and love bevægelse og hele den der med at der må være andre veje, man kan gå end bare den gængse. Den, som USA på det tidspunkt også går på, er en vej, som jo er ekstremt kontroversiel. Vi skal huske på at på det tidspunkt. Der går det rigtig dårligt med Vietnamkrigen. Lyndon Johnson har overtaget præsidentskabet i november 63, da John F. Kennedy blev skudt og dræbt i Dallas, Texas. Og i kølvandet på at han har overtaget præsidentposten fra JFK er USA's engagement i Vietnam blevet optrappet. Fra bare i gåseøjne at være det som hed militærrådgiver under John F. Kennedy til faktisk at være aktivt krigsførende. Og det er altså ikke en krig, som er specielt populær blandt amerikanerne for at sige det mildt. Det går også ret dårligt, så i virkeligheden er det de første år gået så skidt, som man bruger de næste ti år på at finde vej ud. Og Johnson bliver mere og mere upopulær, des længere USA kommer ind i den vietnamesiske jungle, des mere upopulær bliver Lyndon Johnson, og det er jo sådan så der næsten dagligt er demonstrationer nede foran Det Hvide Hus. Og vi skal måske lige fortælle lytterne, der ikke har været i Washington, at man kan komme ret tæt på Det Hvide Hus på det tidspunkt. Det er ikke langt, og det vil sige, man kan stå ude på gaden, som de så også gør de her mange demonstranter og råbe i en sådan skala, at præsidenten sagtens kan høre det, og det vil sige han kan sidde inde i Det Ovale Kontor i West Wing og høre, at demonstranterne står og råber og siger hey hey LBJ Hvor mange børn har du slået ihjel i dag? Det er det, de står og råber, og på den baggrund, der opstår der denne her modbølge.

Og der er politikere, der fanger, at hvis man stiller sig imod Vietnamkrigen. Hvis man går ind for hele den her freds dagsorden, så er der noget at vinde. Man kan sige den politiker, der måske griber denne her dagsorden allerbedst, det er Bobby Kennedy. Lillebror til John F. Kennedy. Manden, der havde været justitsminister under sin brors præsidentskab, og manden, der så er blevet Kennedyfamiliens nye overhoved. Det er også noget af en transformation, den gode RFK har gennemgået, fordi han var en hård negl under Kennedy eller under Kennedys præsidentskab. En mand, som også var en rimelig traditionel koldkriger, og som nu har fundet ud af, at der må der må ske noget nyt. Og han bliver den kandidat, som fredsbevægelsen for alvor slutter op omkring og det er sådan. Også derfor når man kigger på hans valgkamp, jamen så er den i højere grad i virkeligheden en bevægelse mere end den traditionelle valgkamp, fordi den bliver

samlingspunktet for fredsbevægelsen. Den bliver samlingspunktet for borgerrettighedsbevægelsen, og på den facon, så er den den, der bedst fanger strømningerne her. Og det du kan se også det er, at han for alvor begynder at turde italesætte det her omkring fred og om behovet for fred. Han siger for eksempel og det er jo sådan noget det er fantastisk, når man tænker tilbage på det. I 1967 der er der en række optøjer i USA, og Robert Kennedy han omtaler det, der sker som et råb om kærlighed. Det er lidt svært at forestille sig, at den siddende amerikanske præsident skulle gøre noget lignende omkring det, der skete i Portland eller i Kenosha. Men det gør han altså, RFK han går ind og siger, det er et råb om kærlighed, og han snakker om det her med behovet for rummelighed, han læser vel også sin samtid, og det er en strømning, der er stærk. Fuldstændigt.

Vi skal jo ikke glemme her, som det egentlig vel nærmest revolutionerende her. Det er jo, at Robert Kennedy stiller faktisk op mod en demokrat, Lyndon Johnson, som indtil han trækker sig fra valgkampen. Det er fuldstændig uhørt, men det er fordi, han har den her bevægelse i ryggen, for ellers stiller man jo ikke op mod en af sine partifæller. Nu gik der Robert F. Kennedy i den. Jeg drejer lige vinklen 180. Vi kan altid tale om Bobby.

Vi kan altid tale om Robert F. Kennedy, Robert Kennedy, ikke Robert F. Kennedy, Sludder.

Peter Henningsen. Vi skal lige over på den anden side af Atlanten, det har de jo meget, meget stærke strømninger vi taler om i det amerikanske samfund. Hvordan træder de i kraft i Danmark, hvordan ser vi dem herovre.

Vi ser dem på samme måde i Danmark, som vi ser i store dele af Vesteuropa, Paris og Vestberlin. På samme tidspunkt som alt andet, så tager vi det også til os, for industrialismen er jo også kommet til Danmark. Så selvfølgelig kommer der også det samme modstand mod vækst samfundet og mest tydeligt er det, som jeg nævnte tidligere etableringen af Thylejren i 1970. Hvorfor er det, Thylejren bliver så betydningsfuld? Jamen, den bliver betydningsfuld, fordi det er det første man hvor man melder sig ud. Den er direkte inspireret af Woodstock og Momtery festivalen i San Francisco. Den er direkte inspireret, men man går et skridt videre, og så laver man egentlig et alternativt samfund. Og på Thylejren i Thylejren har man faktisk en lille minifestival allerede ved etableringen, hvor blandt andet Gasolin optræder. Og det bliver altså igen startskuddet til Roskilde Festival 1970 og Roskilde Festival i dag er Europas

allerstørste musikfestival og en kulturel institution. Så Thylejren er arnestedet. Det er her, det faktisk starter.

Vi skal lige høre et lille indspark fra Niels Bjerre Poulsen. Han er lektor ved Center for Amerikanske Studier på Syddansk Universitet.

Jeg spurgte ham til hippie bevægelsens opståen.

Jeg tror en stor del af forklaringen på det der bliver hippiebevægelsen, skal vi finde i de store fødselsår gange efter anden verdenskrig. Og den omstændighed at virkelig virelig store grupper af unge i begyndelsen af tresserne befinder sig på colleges og universiteter rundt omkring og oplever at sammen med andre unge. En del af inspirationen til at de kan forandre verden, kommer også i virkeligheden fra John F Kennedy, hans indsættelsestale med faklen er givet videre til en ny generation.

Som kulturel bevægelse, så kan man vel også sige, at netop hippiebevægelsen er en af de bevægelser, der forholdsvis direkte lod sig overføre til Danmark.

Jamen, vi har jo de samme betingelser i Danmark, som vi har i USA på det tidspunkt. Også i Danmark er der fredsbevægelser og modstand mod krig og gårdmand Bjørn ud af Indokina, og hvad der stopper de forskellige badges rundt omkring. Og sådan har det jo været i mange, mange år, at der kommer USA. Det kommer også her. Så det er sådan set meget naturligt, at det sker i Danmark.

Men det er vel også et oprør mod nogle familiemønstre og nogle måder at leve på som menneske?

Jamen, det er igen. Og det er jo. Det er faktisk en meget stor historie, som også griber ind i pædagogikkens verden og i folkeskolen, i virkeligheden og i børnelitteraturen. Jeg kunne blive ved i evigheder om det her, for det sker lige præcis omkring 1967-68. En stor vending, hvor man gør op med det, jeg vil kalde det industrielle menneske og siger, der er mere til livet end vækst og produktion. Der er også kreativitet, leg, lykke, glæde. Det finder også ind i børnebogslitteraturen og i folkeskolen i 1970'erne i virkeligheden som er det vi så i dag så foragtet sidder og taler om rundkredspædagogik, og guitarpil og hvad ved jeg. Uddannelsessystemet er det noget, ja det opstår Alt sammen her i slutningen af 60'erne.

Og Anders det følges vel også med et politisk et stort politisk skifte også i Danmark.

Det begynder at komme, hvor man kan sige den ultimative kulmination, er jo hele det her, som bliver til jordskredsvalget i 73, hvor et par af de etablerede partier får et par på kassen og nye partier som Fremskridtspartiet med Glistrup i spidsen blandt andet stormer ind. Og det er jo igen. Den modbevægelse vi ser, man så den jo, man så den jo også forsøgt i USA, og det er jo ret interessant, fordi det hører så med desværre til historien at Robert Kennedys egen præsidentvalgkamp den varer kun 85 dage. Så bliver han skudt og dræbt, efter han har vundet primærvalget i Californien. Det sidste i øvrigt han gør fra talerstolen. Det var interessant i forhold til hele det her fredsbevægelsesspørgsmål. Det allersidste han gør, da han går af talerstolen efter at have holdt sin sejrstale, det er at han laver fredstegn altså V-tegn med fingrene. Lige præcis. Og det gør han, han retter lige på sit efterhånden rimelig lange pandehår. Og så laver han lige peacetegnet, og så går han af scenen, og ganske få minutter efter, så ligger han med skudhuller igennem sig på hotelgulvet på Ambassador Hotel. Og det er jo en tragedie. Først og fremmest selvfølgelig, at det nu sker én gang til. Men det gør også, at en masse af de mennesker, som var begyndt at håbe på fred og håbe på en præsident, som rent faktisk både ville få dem ud af Vietnam krigen, men som også omfavnede hele det her Peace and love begreb, som for alvor havde fået rodfæste blandt mange unge amerikanere på det tidspunkt.

De bliver voldsomt frustrerede og voldsomt rådvilde omkring. Hvad skal vi så gøre? Ikke mindst fordi kontrareaktionen på dét, der så sker, det er, at Richard Nixon republikaneren Nixon bliver valgt som Lyndon Johnsons afløser godt nok på et meget spinkelt mandat, men han vinder ikke desto mindre præsidentvalget, og Richard Nixon er altså ikke en peace and love kandidat. Og så kommer Watergate, og alt det der. Så det vil sige, du er på det tidspunkt gået fra, at du virkelig håber og tror på, at nu er fremtiden en fredelig og kærlighedsfyldt fremtid med Robert Kennedy i Det Hvide Hus. Så blev han så på tragisk vis skudt og dræbt, og ender det med, at manden i stedet for er en lov og orden børste som Richard Nixon, der i øvrigt ender med at splitte det amerikanske samfund, og så også forlader præsidentskabet i vanære på grund af Watergate skandalen. Så det er skelsættende.

Men det er vel trods alt nogle af de her værdier fra der, du er meget inde på det Peter, det sted man vel mest typisk mest stærkt ser det i dag stadigvæk Det er vel i

uddannelsesinstitutionerne og måden vi har børnehaver og folkeskoler og universiteter på. Der kommer vel et grundlæggende oprør, der stadig holder ved.

Ja, det ved jeg nu ikke rigtigt, om man kan sige. For der har jo i de sidste mange, mange år været et opgør mod universitetsdemokratiet og den måde folkeskolerne har kørt på. Folkeskoleloven har ændret meget. Den skole, jeg gik, jeg gik i skole i 70'erne, faktisk fra 1970 til 1980. Lige præcis. Og det er jo tydeligt, at jeg er rundet af. Jeg er rundet af den der hippie skole med hippie lærere med hængebryster, og de så sådan ud med lilla bleer. Og selvom man kan kritisere det for meget, så er vi jo sådan set allesammen fra den generation blevet til noget. Sjovt nok, så helt umuligt har det jo ikke været. Jeg vil sige, at i dag er det både folkeskolen og universiteterne fungerer helt anderledes, end de gjorde dengang. Det synes jeg ikke, man kan sige. Min generation, som er født i midten af tresserne har haft enormt travlt med at demontere alt det, som hippiekulturen og Blomsterbørns kulturen skabte i 70'erne.

Hvorfor? Det er jo et godt spørgsmål. Det er jo det her med væksten, der er kommet tilbage. Det kom jo faktisk tilbage i 80'erne, for vi så, hvordan landet kørte fuldstændig i sæk i løbet af 70'erne og så i 80'erne, hvor der kommer en borgerliggørelse af det danske samfund, som egentlig er fortsat og stadigvæk er her.

Men hvis du siger, at man har fået fjernet de fleste af sporene fra dengang, altså blandt andet kan man sige i uddannelsessystemet, i institutionerne. Hvad for nogle spor er der tilbage fra den modkultur og den bevægelse, der var her i slut 60'erne og starten af 70'erne?

Der er musikken der er festival kulturen. Nogle gange er der noget tøjmode, men det er det, jeg vil sige det. Det er som at blive ved med at være det er festival fænomenet, som er kæmpestort overalt i verden. Faktisk. Lige i øjeblikket er det så ikke, lige i øjeblikket er der ikke, men hvis jeg skal pege på noget blivende. Så vil det være faktisk være festival kulturen.

Ja, og så sker der vel også det at musikken bliver politisk, det er den vel stadig

Den er den i høj grad. Det er meget interessant, fordi jeg så en udstilling i Cleveland for fire år siden. Der ligger det der hedder Rock and Roll Hall of Fame museum, jeg var der i forbindelse med at jeg skulle dække det republikanske partikonvent i 2016, og så var

en kollega jeg gået ned en eftermiddag for at se museet og der var den her udstilling omkring musiks betydning i forhold til amerikansk politik, og det var selvfølgelig klart illustreret det allerførste man ser, når man kommer ind det er faktisk en scene fra Woodstock festivalen, hvor Jimmy Hendrix, legendariske Jimmy Hendrix, fyrer en af de fedeste versioner, der nogensinde er lavet af Stars and Stripes altså Star-Spangled Banner, som den jo hedder, den amerikanske nationalmelodi, hvor han står og spiller den på sin elguitar. Det er helt forrygende. Det er det allerførste, man ser, når man kommer ind på den her udstilling, og det er jo noget med at vise, at det faktisk betyder noget, fordi afhængige af selvfølgelig hvilke præsidenter og hvor populære de har været i forhold til kulturlivet, jamen så har de virkelig også kunnet bruge de her celebrities de her musikalske stemmer i deres valgkamp, vi så er det måske allerbedst illustreret i nyere tid med Barack Obama, der stod de jo i kø. Alle de her store musikalske superstjerner. Springsteen, han er jo blevet husorkester hos demokraterne. Apropos, nu var jeg jo i Cleveland til det republikanske konvent først, og Trump havde jo ellers lovet et show, som var der ingen morgendag, og der stod et eller andet orkester.

Jeg kan stadig ikke forklare, hvem de var, men det var nogle, der kunne have spillet på Oslobåden til gengæld, og de spillede så fire dage i træk, hvor det eneste, der kørte var Sweet Caroline. Til gengæld. Når man så kom til det demokratiske et par dage efter da det republikanske var slut, og vi tog videre til det demokratiske. Så var det pludselig kæmpe musiske navne som Alicia Keys og Katy Perry og nogle af de her kæmpestjerner, der stod på scenen. Og sådan er det bare at det er med nu også til, og vi har set det også i endnu nyere eksempler med Taylor Swift for eksempel som gik ind og begyndte først i 2018 Valgkampen med midtvejsvalg at gå ind og opfordrer unge til at stemme, og man kan faktisk se at det flyttede noget i forhold til. Så det betyder noget, at det kan give dig som politiker et ekstra element, og det er klart. Det lærte man jo meget af for det politiske establishments side den her gang tilbage omkring slutningen af 60'erne, at de kunne faktisk Hvis man brugte rigtig, kunne det faktisk give dig en dimension mere. Og mens Obama var skrap til at bruge det og der i al fald dele af det demokratiske parti nu, der også prøver så godt de kan. Det kniber lidt mere for Trump men det er så en anden historie.

I Danmark kan man ikke være medlem af Socialdemokratiet, og så ikke sige man elsker Bruce Springsteen. Det er svært. Så den blivende lektie er, at det er musikken, der står tilbage.

Det vil jeg umiddelbart sige også.

Som sagt det som Anders siger, med brugen af musikken politisk. Jeg kan så føje til. Vi ser det også i Trumps kampagne i dag, hvordan mange musikere nedlægger forbud mod at han må bruge deres musik. Det er jo fordi den er politisk lige præcis. Og sjovt nok er den altid demokratisk.

Ja, det er så bemærkelsesværdigt, han bliver ved med at bruge Rolling Stones den her meget fantastiske sang der hedder you cant always get what you want og Stones bliver ved med at sige. Er du flink at holde fingrene væk fra vores musik? Vi vil ikke have at du bruger det. Han er bedøvende ligeglad. Han gør det bare alligevel.

Som med så meget andet. Det var ordene her i Made in America om hippiekulturen og hvordan musikken blev politisk. Tak.

Programmet her var produceret af Kiss content Contain for Loud og Nationalmuseets medie Vores Tid. Tilrettelægger og producer Tom Carstensen. Christina Fabrin hedder Jeg og jeg har speaket. Lasse Charlie Pedersen var vært og redaktør.